

plus en rimelig avance for den del af produktionen, der afsættes på hjemmemarkedet. Derved ville erhvervet have opnået ligeberettigelse med andre erhvervsgrupper i samfundet. Man må nok spørge: hvilke andre erhvervsgrupper turde regering og folketing byde sådanne vilkår, som man nu her byder landbrugserhvervet? For mig at se er det ganske urimeligt, at fordi de lande, hvor dansk landbrugseksport skal afsættes, ofrer kæmpesummer i tilskud og subsidier for at holde fødepriserne nede til skade for de priser, dansk landbrugseksport kan opnå, skal den danske forbruger fremdeles kunne købe sine fødevarer til bundpriser. Det er at føje spot til skade. Enhver må forstå, at selv om landbruget fik dækning for produktionsprisen på hjemmemarkedet, ville det kun betyde dækning for ca. en tredjedel af landbrugets produktion; de to tredjedele, der går til eksport, ville fremdeles være undergivet verdensmarkedets vilkår, hvor vi ikke konkurrerer med andre landes fødevarerproducenter, men med andre landes statskasser.“

Heller ikke *H. C. Toft* (KF) var tilfreds med det loft, der ved ændringsforslaget var lagt over de prisforhøjelser, som kunne godkendes af monopoltilsynet. Han tilkendegav sit partis stilling til sagen med bl. a. følgende bemærkninger:

„Vi stod også positivt over for landbrugsministerens oprindelige forslag. Ved tidligere lejligheder har vi sagt, at det er landbrugets selvfølgeligelige ret at tage de priser på hjemmemarkedet, som monopoltilsynet kunne godkende, fuldt ud på linje med andre erhvervsgrupper, og at vi også ville give bistand hertil fra lovgivningsmagten for landbrugets vedkommende, når landbruget var i vanskeligheder og ikke selv gennem sine egne organisationer formåede at gennemføre sådanne særlige hjemmemarkedsordninger.

Når vi nu virker med til det af landbrugsministeren stillede ændringsforslag, må der ikke heri lægges, at vi har anerkendt den afvisning, der er kommet fra monopoltilsynet, idet det formentlig ville være sådan, at hvis landbruget selv formåede at ordne spørgsmålet om hjemmemarkedspriserne, måtte monopoltilsynet tage stilling til disse priser, og så måtte man da også formode, at monopoltilsynet kunne tage stilling hertil under de foreliggende omstændigheder, hvis lovgivningsmagten ville beslutte, at landbrugets priser skulle behandles på samme måde, som hvis landbruget havde et monopol på hjemmemarkedet og kunne udnytte denne monopolstilling.

Vi forstår, at den vej ikke lader sig betræde, idet regeringen — og dermed flertallet i salen — efter mange og svære overvejelser i regeringspartierne nu har lagt sig fast på det stillede ændringsforslag, og det er da den politisk farbare vej.“

Kirkegaard (RV) anbefalede ordningens gennemførelse, men advarede mod at tro, at ændringer i hjemmemarkedets priser løser landbrugets problemer, dertil var de for mangeartede og for kom-